

en Bestemmelse angaaende disse Grunde, der muligvis kunde gribe forstyrrende ind i Planerne angaaende Forbindelsesbanens Udskifning. At indsætte den Bestemmelse, jeg her har foreslaaet, medfører jo naturligvis ingensomhelst Udgifter for Statskassen, thi det er kun til Hovedadgangene til Vyen og til Tøvergaden, at der skal exproprieres af Staten, men selvfølgelig ikke til den nævnte Forbindelsesbane. Til denne Forbindelsesbane vil der ifølge en anden Lov blive givet et privat Selskab Concession, men der forlanges kun ved dette Endringsforslag, at den skal affikkes, inden Taxationen skeer, for at ikke de to Foretagender skulle gribe forstyrrende ind i hinanden. — Hvad Forslaget under Nr. 3 angaaer, da er det ligesom Nr. 1 et formelt Forslag, men igjen væsentligt diceret deraf, at det ikke er forekommet mig, at Udvalgets Fleertals Affattelse var ganske correct. I Regjeringens Forslag til § 2 er der givet Taxationscommissionen det Hverv, at den skal fastsætte Vederlaget, hvorfor Indskrænkningerne skulle kunne afløses; ifølge Udvalgets Forslag bliver der derimod givet Taxationscommissionen en anden Opgave; der bliver givet et andet Grundlag for Virksomheden, den skal kun taxere den Værdiforhøielse, som Grundene vilde faae ved Indskrænkningernes Afløsning; Vederlaget derimod er efter Udvalgets Forslag bestemt aldeles fast og eens for alle Grunde, nemlig som Halvdelen af Værdiforhøielsen. Disse to Ting har Udvalgets Fleertal sammenblandet paa flere Steder af sit Forslag. Det forekommer mig, at man burde holde dem reent ude fra hinanden, saa at det fremgaaer klart, at Taxationscommissionen kun har med een Ting at bestille, nemlig med Værdiforhøielsen; Vederlaget derimod skal den ikke afgive et Skjøn over, saaledes som efter Regjeringens Forslag, men Vederlaget vil fremkomme ved en simpel Division med 2. Denne Indsættelse af et nyt Grundlag i Regjeringens gamle Form har ogsaa medført nogle forunderlige Udtryk i Udvalgets Forslag. Naar det saaledes i § 2 først hedder om Vederlaget: „Dette bliver for hver Grund at bestemme i Forhold til Værdiforhøielsen“ og dernæst i det følgende Punktum: „Vederlaget til Statskassen ansættes til

50 pCt. af Værdiforhøielsen“, skulde man troe, at der maatte være tilfattet Noget med denne Gjentagelse af, hvorledes Vederlaget ansættes; men der tilfattes Intetsomhelst. Der skulde blot have staaet strax i 2det Punktum: „Dette bliver for hver Grund at bestemme til 50 pCt. af Værdiforhøielsen“ og saa kunde Bestemmelsen i det følgende Punktum reent have været undgaaet. Disse formeentlig mindre correcte Udtryk har jeg meent at rette ved mine Forslag, og i Forbindelse dermed har jeg givet hele § 2, første Stykke, en Affattelse, som efter min Opfattelse er klarere og strax ved første Blik lettere forstaaelig. I Forbindelse dermed har jeg forandret sidste Punktum af andet Stykke, idet der staaer Tale om en Omtaxation, som i Virkeligheden ikke er nogen „Omtaxation“, da Taxationssummen skal være accurat den samme; det er kun en ny Fordeling af den tidligere fastsatte Taxationssum. — Forslaget under Nr. 4 er kun en Gjentagelse af Nr. 2, stillet for det Tilfælde, at Nr. 3 bliver forkastet. — At der under Nr. 5 er foreslaaet, at der istedetfor de første Ord i § 2, 3die Stykke, 1ste Membrum: „Det ved Taxationen fastsatte Vederlag“ skal sættes: „Vederlaget for Indskrænkningernes Afløsning“ er kun en simpel Følge af, at Taxationssummen jo, som jeg har omtalt, efter Udvalgets Fleertals Indstilling ikke har Noget at bestille med at fastsætte Vederlaget, som der er givet en aldeles bestemt Fastsettelse af i selve Lovudkastet, men kun har at bestille med Værdiforhøielsens Ansættelse.

I Lovudkastets § 7 havde Regjeringen foreslaaet, at der for den fremtidige Vebbyggelse og øvrige Anvendelse af det der omtalte Terrain skulde gives en Plan af Kongen, efterat Communalbestyrelsen var hørt derover. Dette havde sin berettigede og nødvendige Plads i Regjeringens Udcast, men efterat Udvalgets Fleertal ganske har forandret Lovens Grundlag, idet Regjeringen nemlig ikke skal bemyndiges til at udstykke Grundene til Vebbyggelse og Anvendelse, men disse skulde søges afhændede under Et til Kommunen, forekommer det mig, at Bestemmelsen i det 1ste Punktum i § 7 bliver aldeles overflødig, og som overflødig ogsaa skadelig. Jeg foreslaaer derfor, at dette første Punktum